

Arrest

nr. 88 135 van 25 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTIER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 2 augustus 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DEVOS, die *loco* advocaat S. SCHÜTT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 28 december 2009 een eerste asielverzoek in. Zij verklaart op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 26 januari 2011, in antwoord op het ingediende asielverzoek, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nummer 62 402 van 30 mei 2011 weigert ook de Raad aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 7 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoekster dient op 20 juli 2011 een tweede asielverzoek in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 2 augustus 2011 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [R. D.]
geboren te [...], op (in) [...]
en van nationaliteit te zijn : Sri Lanka
die een asielaanvraag heeft ingediend op 20.07.2011 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 28.12.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 27.01.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 01.06.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 20.07.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene haar originele geboorteakte voorlegt om haar afkomst en nationaliteit te bewijzen. Overwegende dat dit document niet van die aard is dat ze het ongeloofwaardige karakter van haar vorige asielrelaas kan teniet doen. Overwegende dat betrokkene met dit document de twijfels van het CGVS aangaande haar verblijf in Kathirkamar kamp, haar reisroute, de onmogelijkheid tot terugreis naar Sri Lanka niet kan weerleggen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar problemen geallieerd zouden zijn met die van haar moeder. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de problemen van haar moeder. Overwegende dat de tweede asielaanvraag van haar moeder op 02.08.2011 door Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten met een beslissing tot 'weigering in overwegingname'. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze geen contact meer zou hebben met familie, vrienden of ken[n]issen uit Sri Lanka. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1961 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het materiële motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Doordat de bestreden beslissing stelt dat er door verzoekster geen nieuwe gegevens naar voren worden gebracht dat er wat haar betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980

Terwijl verzoekster ter gelegenheid van haar asielaanvraag nieuwe documenten heeft voorgelegd, waaruit haar identiteit en deze van haar moeder en broer blijkt

En terwijl de voorlegging van deze nieuwe documenten aantoont dat verzoekster opnieuw beschikt over een communicatielijijn met haar land van herkomst, via dewelke nog bijkomende documenten kunnen bekomen worden, hetgeen op zich een nieuw gegeven uitmaakt

En terwijl het niet tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort om de nieuwe gegevens op hun inhoud te controleren

Zodat de asielaanvraag van verzoekster ten onrechte niet in overweging is genomen

Toelichting:

1. De bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken stelt in haar motivering dat verzoekster geen nieuwe gegevens zou hebben aangebracht.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt, heeft verzoekster wel degelijk verschillende nieuwe gegevens naar voren gebracht, waaronder haar originele geboorteakte.

Een nieuw document dient een gegeven te zijn dat ten eerste in een vorige asielaanvraag nog niet naar voren gebracht werd en dient ten tweede een feit of situatie te zijn die nog niet konden aangehaald worden tijdens de vorige asielaanvraag.

Met betrekking tot de omschrijving van een nieuw document kan verwezen worden naar de rechtspraak van uw Raad.

In het arrest van 20 mei 2010, met nummer 43.655 stelt uw Raad als volgt:

“De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

-Indien er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in overweging genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020, RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).”

Verzoekster brengt met name haar geboorteakte voor, alsook deze van haar moeder en van haar broer.

Door deze nieuwe documenten bij te brengen, wenst verzoekster aan te tonen dat zij wel degelijk van Tamil-origine is en bovendien afkomstig uit het gebied waar de burgeroorlog tot voor kort in alle hevigheid heeft gewoed en waar het, ook al is de oorlog nu voorbij, nog altijd niet veilig is voor hem om terug te keren naar Sri Lanka.

Deze documenten zijn wel degelijk nieuw. Geen van deze documenten werd immers in een vorige asielaanvraag al naar voren gebracht en daarenboven zijn deze documenten nieuw aangezien zij de herkomst van verzoekster uit Sri Lanka duidelijk bevestigen.

De documenten zijn nieuw en moeten daarom aan een grondig onderzoek onderworpen worden.

2. Zoals aangegeven in de motivering van de beslissing genomen naar aanleiding van de asielaanvraag van haar moeder, [P. R.] [O.V. ...], waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt, heeft verzoekster uitdrukkelijk gesteld dat zij nog bijkomende documenten probeert te bekomen.

Verzoekster heeft desbetreffend zelfs een schriftelijke verklaring gevoegd bij haar asielaanvraag (stuk 3).

In de motivering van de bestreden beslissing wordt hiervan echter geen gewag gemaakt. Ten onrechte.

Aangezien verzoekster reeds nieuwe documenten heeft bijgebracht (zie de uiteenzetting onder het vorige punt), kon deze verklaring van verzoekster dat zij probeerde om nog bijkomende documenten te bekomen, niet zomaar van tafel geveegd worden.

Dit is nochtans gebeurd naar aanleiding van de asielaanvraag van haar moeder, nu aldaar wordt gemotiveerd als volgt:

“Overwegende dat een loutere verklaring dat er geprobeerd zal worden documenten te laten overkomen niet als een nieuw element beschouwd kan worden”.

Het gaat echter om meer dan een “loutere verklaring”, nu de resultaten van het opnieuw beschikken over een communicatielijns met het land van herkomst voorlagen op het moment dat de bestreden beslissing is genomen.

Verzoekster heeft er wel op gewezen dat het bekomen van die nieuwe documenten tijd in beslag zal nemen, getuige de tijd die nodig is gebleken om in bezit te komen van de geboorteakten (5 maanden, van februari 2011 tot het indienen van de asielaanvraag).

Dit motief van de bestreden beslissing is derhalve niet draagkrachtig. Het motiveringsbeginsel is geschonden.

3. Uw Raad stelde in zijn arrest van 20 mei 2010 (nr. 43.655) dat de gemachtigde van de staatssecretaris enkel bevoegd is om vast te stellen of de documenten in een asielaanvraag nieuw zijn of niet.

Wanneer geen enkel nieuw document wordt aangebracht, wordt de asielaanvraag niet in overweging genomen. Wanneer daarentegen wel nieuwe documenten naar voren gebracht werden, moet de asielaanvraag verzonden worden naar de Commissaris-generaal, zodat deze de asielaanvraag aan een grondig inhoudelijk onderzoek kan onderwerpen.

Zoals hierboven reeds beargumenteerd werd, heeft verzoekster in haar asielaanvraag wel degelijk nieuwe documenten aangebracht.

Aangezien door verzoekster drie nieuwe documenten in haar asielaanvraag werden bijgebracht, die in ieder geval relevant zijn voor de asielmotieven van verzoekster, had de verwerende partij de asielaanvraag moeten verzenden naar de Commissaris-generaal voor een grondig inhoudelijk onderzoek van deze nieuwe stukken.

In plaats daarvan heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing een summiere argumentatie gegeven waarom deze nieuwe documenten niet van aard zouden zijn om de twijfels van het CGVS aangaande bepaalde elementen van haar asielrelaas weg te nemen. De verwerende partij heeft

hiermee de taak van de Commissaris-generaal overgenomen en is zelf de inhoudelijke geloofwaardigheid en relevantie van de stukken gaan onderzoeken. De verwerende partij heeft hiermee haar bevoegdheid overschreden, aangezien het enkel haar taak is om te bepalen of men al dan niet te maken heeft met nieuwe documenten.

Daarnaast houdt het zorgvuldigheidsbeginsel ook in dat de overheid de verplichting wordt opgelegd om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. In deze beslissing ging verwerende partij niet op zorgvuldige wijze om met de asielaanvraag en werd de beslissing op geen enkele wijze gestoeld op een correcte feitenvinding.

Hierdoor worden ook het materieel motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidbeginsel manifest geschonden.

[...]"

3.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert en bepaling die de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

Verzoekster maakte naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag haar geboorteakte over en verklaarde als volgt:

“Vandaag leg ik u een nieuwe document voor als nieuw element voor mijn asielaanvraag. Deze is:

1. Mijn originele geboorteakte met de Engelse vertaling. Dit leg ik u voor om mijn afkomst en nationaliteit te bewijzen.

Mijn problemen zijn geallieerd met die van mijn moeder. We hebben geen contacten meer met familie, vrienden of kennissen in Sri Lanka.”

In casu dient allereerst te worden opgemerkt dat de voorgelegde geboorteakte geen betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoekster ze had kunnen aanbrengen. Zij toont ook geenszins aan dat zij dit stuk niet reeds tijdens de eerste asielaanvraag kon aanbrengen.

Verder laat artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet weliswaar niet toe om de aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit deze bepaling niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de Vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van verweerder begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blijk kunnen geven van aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS (cass) 3 november 2009, nr. 4987). Door de relevantie van het voorgelegde stuk te onderzoeken, maakt verweerder zich geenszins schuldig aan bevoegdheidsoverschrijding.

Verzoekster stelt dat zij aan de hand van de door haar voorgelegde geboorteakte haar Tamil-origine en haar afkomst uit een gebied in Sri Lanka waar tot voor kort een burgeroorlog woedde wenste aan te tonen. De Raad merkt allereerst op dat de Tamil-origine van verzoekster als dusdanig niet betwist werd in het kader van haar eerste asielaanvraag. Verder werden tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag vooral vraagtekens geplaatst bij het gegeven dat verzoekster voorafgaand aan haar reis naar Europa woonachtig zou zijn geweest in het Noorden van Sri Lanka, onder meer gelet op het gegeven dat zowel het huwelijk van haar moeder als haar geboorte en deze van haar broer zich in Colombo situeert. Hiervoor kan worden verwezen naar het arrest van de Raad van 30 mei 2011. De Raad kan enkel vaststellen dat de door verzoekster voorgelegde geboorteakte inderdaad bevestigt dat verzoekster is geboren in Colombo en dat een dergelijk document op zich geen verdere aanduiding bevat over haar woonplaats(en) in Sri Lanka voorafgaand aan haar komst naar België en dan ook niet van aard is om voormelde gerezen twijfel in het kader van de eerste asielaanvraag te weerleggen. Bovendien wees de Raad er in zijn arrest van 30 mei 2011 ook op dat de loutere afkomst als Tamil uit het Noorden of Oosten van Sri Lanka op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen en dat verzoekster niet voldoet aan de niet-exhaustieve lijst met risicoprofielen van het UNHRC. Hierbij werd ook verwezen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het behoren tot de Tamil bevolkingsgroep tot vervolging zou kunnen leiden of tot een inbreuk van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, noch dat er sprake is van een algemeen risico voor Tamils die terugkeren naar Sri Lanka. De Raad stelde vast dat er geen risicofactoren blijken die tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kunnen leiden. Er werd op gewezen dat verzoekster geen band met de LTTE aantoonde en zij niet aannemelijk maakte illegaal gereisd te hebben. Tevens werd gesteld dat

haar vrees om bij terugkeer naar Sri Lanka bij binnenkomst gearresteerd te worden niet in overeenstemming is met de objectieve algemene informatie uit het administratief dossier. Verweerder kon dan ook in redelijkheid oordelen dat de nieuw aangebrachte geboorteakte geen ernstige aanwijzing bevat van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, nu dit stuk niet van aard is de eerder gedane vaststellingen die hebben geleid tot de weigering van een beschermingsstatus te weerleggen. Het gegeven dat de geboorteakte niet reeds tijdens de eerste asielaanvraag werd voorgelegd en haar herkomst uit Sri Lanka bevestigt, is niet voldoende om het nieuw karakter van dit stuk aan te tonen.

Door te oordelen dat de voorgelegde geboorteakte niet van aard is om het ongeloofwaardig karakter van verzoeksters vorige asielrelaas te weerleggen of om aan te tonen dat een terugreis naar Sri Lanka alsnog onmogelijk zou zijn, heeft verweerder zijn bevoegdheid toegekend in artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verder geenszins overschreden en zich evenmin in de plaats gesteld van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verweerder heeft slechts geoordeeld dat de voorgelegde geboorteakte kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Deze beoordeling van de relevantie van het aangebrachte stuk behoort op grond van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet wel degelijk tot de bevoegdheid van verweerder.

Verzoekster toont niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet de voorgelegde geboorteakte niet heeft aanvaard als nieuw gegeven in de zin van voormelde wetsbepaling. Enige bevoegdheidsoverschrijving blijkt evenmin.

Wat de geboorteaktes van verzoeksters moeder en broer betreft, merkt de Raad verder op dat uit het gehoorverslag naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag, zoals opgenomen in het administratief dossier, niet blijkt dat verzoekster deze in het kader van haar tweede asielaanvraag tevens wenste aan te brengen. Deze geboorteaktes maken wel het voorwerp uit van afzonderlijke beslissingen genomen in hoofde van verzoeksters moeder en broer, beslissingen die apart werden aangevochten voor de Raad.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster, in tegenstelling tot hetgeen zij thans voorhoudt, tijdens het gehoor op 2 augustus 2011 naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag geenszins uitdrukkelijk meldde dat zij nog bijkomende stukken probeerde te bekomen. Zij verklaarde integendeel geen contacten meer te hebben met familie, vrienden of kennissen in Sri Lanka. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift verder naar een schriftelijke verklaring die zij zou hebben gevoegd bij haar asielaanvraag, doch de Raad kan enkel opmerken dat uit de stukken van het neergelegde administratief dossier niet blijkt dat dit schrijven werd overgemaakt aan verweerder in het kader van de tweede asielaanvraag. Dit schrijven, dat verzoekster voegt bij haar verzoekschrift, is ook gericht aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en niet aan verweerder. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verweerder ten onrechte in de motivering van de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met dit schrijven. De Raad merkt hierbij op dat verzoekster wist, of diende te weten, dat ingeval van een volgende asielaanvraag eerst een onderzoek door verweerder zou worden gevoerd naar het al dan niet voorhanden zijn van nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet en het kwam haar dan ook toe om ten aanzien van verweerder op duidelijke wijze mee te delen welke gegevens of stukken zij in het kader van haar tweede asielaanvraag als nieuw wenste aan te brengen.

In zoverre verzoekster verder kritiek lijkt te uiten op de motivering van de beslissing die ten aanzien van haar moeder werd genomen, kan de Raad enkel erop wijzen dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep.

Verzoekster kan ook geenszins voorhouden dat het loutere gegeven dat zij opnieuw over een communicatielijn met haar land van herkomst zou beschikken, hetgeen volgens haar moet blijken uit het gegeven dat zij thans haar geboorteakte voorlegt, op zich als nieuw gegeven diende te worden beschouwd. De Raad stelt vast dat verzoekster zich bij haar tweede asielaanvraag niet uitdrukkelijk beriep op het gegeven dat zij opnieuw zou beschikken over een communicatielijn met haar land van herkomst en dat het geenszins aan verweerder toekomt om uit de voorlegging van bepaalde stukken andere, mogelijk nieuwe gegevens af te leiden. Daarnaast merkt de Raad ook op dat verzoekster geen enkele duiding heeft gegeven over de reden dat zij de geboorteakte pas bij de tweede asielaanvraag kon voorleggen of over de wijze waarop zij dit document heeft bekomen, zodat evenmin kan worden nagegaan dat zij deze heeft verkregen als gevolg van een hernieuwd contact met haar land van

herkomst. Zij gaf tijdens het gehoor naar aanleiding van de tweede asielaanvraag op 2 augustus 2011 ook slechts aan dat zij geen contact meer heeft met familie, kennissen of vrienden in Sri Lanka. Deze verklaring wijst op geen enkele manier op een hernieuwde communicatielijn met het land van herkomst.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden weerhouden.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS